

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΝΥΜΦΙΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Τό ἑσπέρας τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων, 31^ῳ Μαρτίου/13^ῳ Ἀπριλίου 2014, ἐγένετο ἡ ἔναρξις τῶν ἀκολουθιῶν τῶν Νυμφίων εἰς τόν Πανίερρον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, εἰς τόν Μοναστηριακόν Ναόν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης καί εἰς ἄλλας Μονάς τοῦ Πατριαρχείου εἰς Ἱεροσόλυμα.

Εἰς τήν Ἀκολουθίαν τοῦ Νυμφίου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συνοδευόμενος ὑπό τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ παρεπιδημοῦντος Μητροπολίτου Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς κ. Νικολάου, τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀγιοταφιτῶν Ἀρχιμανδριτῶν, Ἱερομονάχων καί Ἱεροδιακόνων.

Τήν κατανυκτικὴν ταύτην Ἀκολουθίαν παρηκολούθησαν πολλοί τῶν Ἑλλήνων προσκυνητῶν καί διὰ τῶν θεολογικῶν τροπαρίων αὐτῆς κατενύγησαν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν καί ἠσθάνθησαν ἑαυτοὺς ἠνωμένους μετὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ «ἐρχομένου ὡς Νυμφίου ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός», ἱσταμένου καί κρούοντος τήν θύραν τῆς ψυχῆς ἡμῶν καί ἀναμένοντος, ἵνα ἀνοίξωμεν Αὐτῷ καί συσταυρωθῶμεν μετ' Αὐτοῦ ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς, ὅπως καί συνακολουθήσωμεν Αὐτῷ εἰς τὴν Ἄνω Ἱερουσαλήμ.

Πρὸς τό εὐλαβές ἐκκλησίασμα ὠμίλησεν ὁ Μακαριώτατος διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἑλληνιστί:

«Ὁ συνάναρχος καί συναΐδιος Υἱός καί Λόγος τοῦ Πατρός ἐπὶ πῶλου ἀλόγου ἦλθε σήμερον καθεζόμενος, ἐπὶ τὴν πόλιν Ἱερουσαλήμ. Ὅν τά Χερουβίμ μετὰ δέους ἀτενίσαι οὐ δύνανται. Παῖδες ἀνευφήμησαν μετὰ βαΐων καί κλάδων τόν αἶνον μυστικῶς ἀναμέλποντες: Ὡσαννά ἐν τοῖς Ὑψίστοις τῷ ἐλθόντι σῶσαι ἐκ πλάνης ἅπαν τό γένος ἡμῶν», λέγει ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡμᾶς πάντας συνήγαγεν εἰς αὐτόν τοῦτον τόν τόπον τοῦ σταυρικοῦ πάθους καί τῆς τριημέρου ταφῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, δηλονότι εἰς τόν Πανίερρον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, ἔνθα ὡς ἄλλοι παῖδες ἀνευφημήσαμεν μετὰ βαΐων καί κλάδων τόν αἶνον: «Ὡσαννά ἐν τοῖς Ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου».

Ὅντως σήμερον ἦλθεν ἐπὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν τὴν Ἱερουσαλήμ ὁ συνάναρχος καί συναΐδιος Υἱός καί Λόγος τοῦ θεοῦ Πατρός, διὰ νά σώσῃ τό ἀνθρώπινον ἡμῶν γένος ἐκ τῆς πλάνης τοῦ διαβόλου.

Καί λέγομεν σήμερον, διότι ὁ Χριστός ὁ Υἱός τοῦ θεοῦ εἶναι «ὁ ὢν καί ὁ ἦν καί ὁ ἐρχόμενος», ὡς μαρτυρεῖ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής, (Ἀποκ. 1,4). Τὴν ἐμπειρίαν ταύτην ζῶμεν ἐντός τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς συμμετοχῆς μας ἐν τῷ μυστικῷ σώματι τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

«Σήμερον ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡμᾶς συνήγαγε», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός «καί

πάντες αἶροντες τόν Σταυρόν σου, Χριστέ, ἀναβοῶμεν Υἱέ Δαυίδ, σπεῦσον σῶσον οὓς ἔπλασας, εὐλογημένε Ἰησοῦ. Εἰς τοῦτο γάρ ἐλήλυθας, ὅπως γνῶμεν τήν δόξαν Σου». Ἡ δέ δόξα Αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ Ἀνάστασις Αὐτοῦ κατά τήν ἰδίαν Αὐτοῦ ὁμολογίαν: «Ἐγώ εἰμι ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωή. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἄν ἀποθάνῃ ζήσεται καί πᾶς ὁ ζῶν καί πιστεύων εἰς ἐμέ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τόν αἰῶνα», (Ἰωάν. 11, 25-26).

Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τουτέστιν εἰς τήν Κοινωνίαν τῆς δόξης καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ μᾶς καλεῖ σήμερον ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία διά στόματος τοῦ μελωδοῦ αὐτῆς λέγουσα: «Ἴδού ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός καί μακάριος ὁ δοῦλος, ὃν εὐρήσει γρηγοροῦντα, ἀνάξιος δέ πάλιν, ὃν εὐρήσει ραθυμοῦντα. Βλέπε οὖν ψυχή μου, μή τῷ ὑπνω κατενεχθῆς, ἵνα μή τῷ θανάτῳ παραδοθῆς καί τῆς βασιλείας ἔξω κλεισθῆς».

Πράγματι, ἀδελφοί μου, «τί γάρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος, ἐάν τόν κόσμον ὅλον κερδήσῃ τήν δέ ψυχήν αὐτοῦ ζημιωθῆ; ἢ τί δώση ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;», λέγει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Ἡ ἀγία καί θεόπνευστος Γραφή εἶναι ξεκάθαρη, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τήν ὑπαρξιν, δηλαδή τήν δημιουργίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν θεοῦ καί διά τοῦτο ἀποτελεῖ τήν κορωνίδα καί τήν σφραγίδα τῆς τοῦ θεοῦ δημιουργίας. Ἐπί πλέον δέ ἡ εἰκὼν τοῦ θεοῦ εὐρίσκεται ἐντός τοῦ ἀνθρώπου, δηλονότι ἐπί τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ὑπό τοῦ πάλαι Ἀδάμ καί τῆς ἀμαρτίας ἀμαυρωθεῖσα ἡμῶν ψυχή τώρα πλέον ἔχει ἐλευθερωθῆ ἀπό τήν δύναμιν καί τήν δουλείαν τῆς ἀμαρτίας καί τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου, διότι Νέος Ἀδάμ, ὁ θεάνθρωπος Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἰς τοῦτο ἐλήλυθε ἵνα ἐλευθερώσῃ ἡμᾶς ἀπό τόν θάνατον τῆς ἀμαρτίας καί τῆς φθορᾶς. Τοῦτο ἀκριβῶς καταγγέλλει τόσον ὁ τόπος τῆς Σταυρώσεως, τοῦ Γολγοθᾶ δηλαδή ὁ τόπος τῆς ἀπολυτρώσεως ἡμῶν ὅσο καί ὁ Πανάγιος καί Ζωηφόρος Τάφος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν. Ἀμφότεροι οὗτοι οἱ Τόποι, τά Πανάγια ταῦτα σεβάσματα εὐαγγελίζονται τήν ἀξίαν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου

Ἀξία, ἡ ὁποία ὄντως οὐδέν ἀντάλλαγμα εὐρίσκει.

Δεῦτε λοιπόν μετά τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: «Ἴδού ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός... βλέπε οὖν ψυχή μου, μή τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, τῆς Βασιλείας τοῦ θεοῦ Λόγου τοῦ Χριστοῦ ἔξω κλεισθῆς, ἀλλά ἀνάνησον κράζουσα: Ἅγιος, Ἅγιος Ἅγιος εἶ ὁ θεός, διά τῆς θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν».

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/WiQdUgesIA0>

